

MINUNEA DE CRĂCIUN

Era seara de Ajun. Străzile erau foarte animate. Ce forfotă! Lumea umbla buimacă de colo colo după ultimele cumpărături. Parcă era un furnicar. Zăpada se așternuse în strat gros și îmbrăca orașul cu o mantie strălucitoare. Totul în jur avea un aer de sărbătoare. Toată lumea purta un zâmbet pe chip. Până și casele vechi acoperite cu căciulițe de omăt păreau mai vesele. Copiii erau nerăbdători să împodobească bradul și să descopere cadourile mult așteptate. Vitrinele magazinelor străluceau, luminate de tot felul de beculețe multicolore.

În lumina felinarelor de pe străzi, zăpada scliffea în steluțe mici argintii, de parcă cineva turnase praf de sclipici pe jos. Un băiețel cu hăinuță roșie și cu un fular albastru ridicat până sub ochi parcă se sfia să pășească. Făcea pași uriași, apoi se oprea în loc. Mama sa se întorcea mereu și îl trăgea după ea:

— Hai odată! Nu te mai juca. E târziu și nu am cumpărat niciun cadou pentru bunica.

Când au trecut prin dreptul unei vitrine, băiatul s-a oprit. Nu s-a mai mișcat din fața ei, deși mama i-a strigat:

— Of, trebuie să te târăsc mereu?

— Uite, mamă, ăsta e cadoul care-i va plăcea bunicii! Dacă îl lustruiești bine, așa cum știi tu, o să arate ca nou.

Nici el nu știa de ce se oprise în fața unui ceainic vechi și prăfuit, înconjurat de niște ceșcuțe îngălbenite. La rândul său, parcă și ceainicul îl fixa pe băiețel și chiar părea că are un zâmbet aproape omenesc. Puștiul nu înțelegea de ce îl atrăgea acel obiect din vitrina unui magazin cu lucruri vechi.

Mama a privit cu neîncredere, dar era prea obosită și a renunțat să mai întrebe altceva. Trebuia să împodobească brăduțul. Vânzătorul a împachetat serviciul de ceai și a explicat:

— Doar zaharnița lipsește, însă este o alegere bună. E porțelan fin de Bavaria și e prețios, tocmai pentru că este foarte vechi.

Acasă, mama l-a lustruit și l-a ambalat frumos în hârtie colorată. Bunica l-a primit cu drag, găsindu-l foarte folositor:

- Așa vom bea ceai în fiecare seară cu plăcere, a spus ea.
- Ești mulțumit, Antonio, de darurile primite de la Moș Crăciun?
- Daa, a strigat vesel băiatul.

Se juca bucuros și a uitat, timp de câteva zile, de ceainicul ciudat, însă când au servit ceaiul, l-a studiat cu interes. Parcă avea ceva care îl făcea să îl privească neîncetat, ca și cum ar fi dorit să vadă dacă nu cumva se mișcă. Părea viu. Da, asta era! Ceainicul avusese cândva niște trandafiri roz desenați cu multă pricepere. Parcă ar fi fost naturali. Acum, abia se mai vedeau și doar dacă te uitați cu atenție. Pe margini era albastru, tivit cu o dungă aurie, ștersă pe alocuri. Fusesse arătos cândva.

Într-o zi, când a trecut pe lângă bucătărie, a auzit ceva ciudat:

— Un, doi, un, doi. Încolonareea! Mergeți cu capul sus, cu eleganță! Așa, mai grațios, dacă se poate. Ah! Dacă ar fi aici și Draga! Zaharnița mea care mergea înaintea ceșcuțelor cu eleganța unei regine și grațioasă ca o lebădă... Cu câtă demnitate servea ea zahărul! Și ce se îmbujora, ca o țărăncuță, când o priveam cu admirație... Mirosul de vanilină, sau vanilie cum se spune acum, îmi amintește de parfumul ei de zahăr cubic.

Băiatul s-a speriat puțin. Oare cine să fie în bucătărie? Și-a făcut puțin curaj... Nu era nimeni.

